

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ Κ

κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ

(Προσφυγή υπ' αριθ. 51473/99)

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Δικαία ικανοποίηση)

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

13 Νοεμβρίου 2003

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.*

Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ, 13-11-03

[υπογραφή]

/ S. NIELSEN /

Αναπληρωτής Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση Κ κατά της Ελλάδος,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συγκροτηθέν από τμήμα απαρτιζόμενο από τους δικαστές:

F. TULKENS, *Πρόεδρο,*

K.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

P. LORENZEN,

N. ΒΑΪΪĆ,

E. LEVITS,

A. KOVLER,

V. ZAGREBELSKY,

και από τον S. NIELSEN, *Αναπληρωτή Γραμματέα του Τμήματος*.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 23 Οκτωβρίου 2003.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 51473/99) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας ο Έλληνας υπήκοος Ε Κ («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 23 Ιουνίου 1999 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Με την από 6 Ιουνίου 2002 απόφαση («η απόφαση επί της ουσίας»), το Δικαστήριο έκρινε, ομόφωνα, ότι υπήρξε παραβίαση των άρθρων 6 § 1 της Συμβάσεως και 1 του πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, και ότι δεν επιβαλλόταν να εξετασθεί η υπόθεση και υπό το πρίσμα του άρθρου 13 της Συμβάσεως. Ειδικότερα, όσον αφορά το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, το Δικαστήριο έκρινε ότι η επίμαχη ανάμειξη δεν ήταν νόμιμη σε επίπεδο εσωτερικού δικαίου και ότι, κατά συνέπεια, ήταν ασυμβίβαστη προς το δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας του προσφεύγοντος (*Κ κατά της Ελλάδος*, n° 51473/99, §§ 35, 37 και 45, 6 Ιουνίου 2002).

3. Βάσει του άρθρου 41 της Συμβάσεως, ο προσφεύγων ζητούσε ορισμένα ποσά για τη ζημία και τη βλάβη τις οποίες υπέστη ως και για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

4. Επειδή το ζήτημα της εφαρμογής του άρθρου 41 της Συμβάσεως δεν ήταν ώριμο, το Δικαστήριο επιφυλάχθηκε και κάλεσε την Κυβέρνηση και τον προσφεύγοντα να του υποβάλουν εγγράφως, εντός έξι μηνών, τις σχετικές προς το ζήτημα αυτό παρατηρήσεις τους, ιδία δε να του γνωστοποιήσουν

πάσα συμφωνία στην οποία ήθελαν καταλήξουν (*ibidem*, § 49 των λόγων και παρ. 5 του διατακτικού).

5. Τόσο ο προσφεύγων όσο και η Κυβέρνηση κατέθεσαν παρατηρήσεις εντός των ταχθεισών προθεσμιών. Δεν ευρέθη λύση επιτρέπουσα την επίτευξη φιλικού διακανονισμού.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

6. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

7. Εκ προοιμίου, η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει ως απαράδεκτο το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης, το οποίο υπέβαλε ο προσφεύγων στις 4 Δεκεμβρίου 2002. Επισημαίνει ότι ο προσφεύγων είχε ήδη υποβάλει τα αιτήματά του, βάσει του άρθρου 41 της Συμβάσεως, στις 17 Σεπτεμβρίου 2001, και ότι, επομένως, δεν δύναται, στο παρόν στάδιο της διαδικασίας, να μεταβάλει το περιεχόμενο των αιτημάτων του και να αξιώνει μεγαλύτερα ποσά. Η Κυβέρνηση επικαλείται το άρθρο 60 § 1 του Κανονισμού του Δικαστηρίου, συμφώνως προς το οποίο «κάθε αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης βάσει του άρθρου 41 της Συμβάσεως, πρέπει, πλην αντιθέτου εντολής του προέδρου του τμήματος, να υποβάλλεται από το προσφεύγον Συμβαλλόμενο Μέρος ή από τον προσφεύγοντα, στο πλαίσιο των εγγράφων παρατηρήσεών του επί της ουσίας ή, άλλως, με ειδικό έγγραφο το οποίο κατατίθεται το αργότερο δύο μήνες μετά την απόφαση με την οποία η προσφυγή γίνεται δεκτή».

8. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι κατά το άρθρο 60 § 3 του Κανονισμού

του «ανά πάσα στιγμή κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, το τμήμα δύναται να καλεί διάδικο να υποβάλει παρατηρήσεις επί του αιτήματος περί δικαίας ικανοποίησης». Υπενθυμίζει, περαιτέρω, ότι με την από 6 Ιουνίου 2002 απόφασή του επί της ουσίας, καλούσε την Κυβέρνηση και τον προσφεύγοντα να του υποβάλουν εγγράφως, εντός έξι μηνών, τις παρατηρήσεις τους επί του ζητήματος της εφαρμογής του άρθρου 41 της Συμβάσεως (βλ. παρ. 4 ανωτέρω). Τυχόν απόρριψη ως απαράδεκτη του αιτήματος το οποίο υπέβαλε ο προσφεύγων συμφώνως προς τις εντολές του Δικαστηρίου και εντός της ταχθείσας προθεσμίας, θα είχε ως αποτέλεσμα να απολέσει η φάση αυτή της διαδικασίας κάθε λόγο υπάρξεως. Και τούτο, και για τον λόγο ότι η Κυβέρνηση διέθετε πλήρως τη δυνατότητα να σχολιάσει τις νέες αξιώσεις του προσφεύγοντος. Πρέπει, επομένως, να απορριφθεί το αίτημα αυτό της Κυβερνήσεως.

9. Εξ άλλου, η Κυβέρνηση πληροφόρησε το Δικαστήριο ότι τον Μάρτιο και Ιούνιο 2001, ο προσφεύγων παραχώρησε στον υιό του 43,75% του επίδικου οικοπέδου, του οποίου ήταν κύριος κατά 50% εξ αδιαιρέτου. Επομένως, από τον Ιούνιο 2001, είναι κύριος μόνον του 6,25% του εν λόγω οικοπέδου. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να λάβει υπόψη του την εξέλιξη αυτή κατά την εκτίμησή του όσον αφορά τη δικαία ικανοποίηση.

10. Ο προσφεύγων επιβεβαίωσε την εν λόγω μεταβίβαση κυριότητας στον υιό του. Στις από 23 Ιανουαρίου 2002 συμπληρωματικές παρατηρήσεις του, εκθέτει ότι παρακινήθηκε «από αίσθημα πρόνοιας και καθήκοντος έναντι του υιού του» και επεσήμανε ότι κατά την ελληνική νομοθεσία η μεταβίβαση της κυριότητας δεν του αποστερεί το δικαίωμα να συνεχίσει τη διαδικασία. Δήλωσε περαιτέρω ότι ο υιός του παρενέβαινε στη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

11. Με την από 17 Φεβρουαρίου 2003 επιστολή, η Κυβέρνηση κάλεσε το Δικαστήριο να απορρίψει ως απαράδεκτη την αίτηση περί παρεμβάσεως, την οποία υπέβαλε ο υιός του προσφεύγοντος, επειδή δεν είχε κατατεθεί

συμφώνως προς τα άρθρα 36 § 2 της Συμβάσεως και 61 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

12. Το Δικαστήριο λυπάται ότι ο προσφεύγων καθυστέρησε να το ενημερώσει σχετικά και σημειώνει την από Μάρτιο και Ιούνιο 2001 μεταβίβαση ποσοστού 43,75% επί 50% εξ αδιαιρέτου των δικαιωμάτων κυριότητας επί του επιδικίου οικοπέδου.

13. Το Δικαστήριο σημειώνει περαιτέρω ότι ο υιός του προσφεύγοντος δεν υπέβαλε αίτημα παρεμβάσεως στην έγγραφη διαδικασία υπό τις προβλεπόμενες από το άρθρο 61 § 3 του Κανονισμού του προϋποθέσεις. Κατ' αρχάς, ουδέν δήλωσε ο ίδιος προσωπικώς, αλλά ο προσφεύγων πληροφόρησε το Δικαστήριο ότι ο υιός του παρενέβαινε στη διαδικασία. Εξ άλλου, το αίτημα αυτό, το οποίο δεν ήταν δεόντως αιτιολογημένο ούτε είχε υποβληθεί σε μία από τις επίσημες γλώσσες, υπεβλήθη τουλάχιστον ενάμισι χρόνο μετά τη μεταβίβαση κυριότητας.

14. Ως εκ τούτου, ο υιός του προσφεύγοντος δεν νομιμοποιείται να παρέμβει στην έγγραφη διαδικασία (άρθρα 36 § 2 της Συμβάσεως και 61 § 3 του Κανονισμού).

A. Ζημία

α) Υλική ζημία

15. Για υλική ζημία, ο προσφεύγων ζητά 3 147 547 ευρώ. Για να καταλήξει στο ποσό αυτό, ο προσφεύγων υπολογίζει τα κέρδη τα οποία θα είχε πραγματοποιήσει, από το 1998 μέχρι τον Μάρτιο 2001, χάρις στην ανοικοδόμηση δύο πολυκατοικιών επί του οικοπέδου του, των οποίων τα διαμερίσματα, τις αποθήκες και τις θέσεις σταθμεύσεως θα είχε δυνηθεί να πωλήσει ή να ενοικιάσει. Για να δικαιολογήσει τις αξιώσεις του, υποβάλλει στο Δικαστήριο έκθεση πραγματογνωμοσύνης, την οποία συνέταξε με εντολή του η "Lambert Smith Hampton", η οποία εκτιμά την τρέχουσα αγοραστική αξία του οικοπέδου σε 1 613,55 - 1 635,48 ευρώ ανά τετραγωνικό μέτρο.

16. Η Κυβέρνηση θεωρεί υπερβολικό το απαιτούμενο ποσό. Επισημαίνει ότι δεν οφείλεται αποζημίωση στον προσφεύγοντα για το προηγούμενο της 11^{ης} Νοεμβρίου 1999 χρονικό διάστημα, αφού κατά την ημερομηνία αυτή εξεδόθη η απόφαση 134/1999 του Συμβουλίου της Επικρατείας (παράγραφοι 17 και 44 της αποφάσεως επί της ουσίας). Υπογραμμίζει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος στηρίζονται σε απλές υποθέσεις, διότι προφανώς ουδέποτε ο προσφεύγων συμφώνησε με την εξ αδιαιρέτου συνιδιοκτήτρια του οικοπέδου να ανοικοδομήσουν επ' αυτού πολυκατοικίες. Τέλος, η Κυβέρνηση υποβάλλει το από 18 Νοεμβρίου 2002 τεχνικό πόρισμα της Νομαρχίας Θεσσαλονίκης, συμφώνως προς το οποίο τα κέρδη τα οποία θα είχαν πραγματοποιήσει όλοι οι ιδιοκτήτες του οικοπέδου εάν είχαν ανοικοδομήσει οικοδομές από το 1998, δεν θα υπερέβαιναν το ποσό των 246 515 ευρώ περίπου. Από το ποσό αυτό, η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι πρέπει να αφαιρεθούν οι φόροι επί των εισπραττομένων ενοικίων, τους οποίους θα όφειλε να καταβάλει ο προσφεύγων, φόροι οι οποίοι ανέρχονται στο 43% κατά προσέγγιση.

17. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παραβίαση, συνεπάγεται για το εναγόμενο Κράτος νομική υποχρέωση παύσεως της παραβιάσεως και εξαλείψεως των συνεπειών της, ούτως ώστε να αποκατασταθεί στο μέτρο του δυνατού η προηγούμενη κατάσταση (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* (δικαία ικανοποίηση) [GC], n^ο 31107/96, § 32, CEDH 2000-XI).

18. Τα Συμβαλλόμενα Μέρη τα οποία τυγχάνουν διάδικοι σε υπόθεση, είναι συνήθως ελεύθερα να επιλέξουν τα μέσα τα οποία θα χρησιμοποιήσουν για να συμμορφωθούν προς απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παραβίαση. Αυτό το δικαίωμα εκτιμήσεως όσον αφορά τον τρόπο εκτελέσεως αποφάσεως, καταδεικνύει την ελευθερία επιλογής η οποία συνοδεύει την αρχική υποχρέωση, η οποία επιβάλλεται από τη Σύμβαση στα Συμβαλλόμενα Κράτη: να διασφαλίζεται ο σεβασμός των κατοχυρωμένων δικαιωμάτων και

ελευθεριών (άρθρο 1). Εάν η φύση της παραβίασεως επιτρέπει μία *restitutio in integrum*, αρμόδιο να την πραγματοποιήσει είναι το εναγόμενο Κράτος, αφού το Δικαστήριο δεν διαθέτει ούτε την αρμοδιότητα ούτε την πρακτική δυνατότητα να την υλοποιήσει το ίδιο. Εάν, αντιθέτως, το εθνικό δίκαιο δεν επιτρέπει ή επιτρέπει μερικώς την εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασεως, το άρθρο 41 νομιμοποιεί το Δικαστήριο να επιδικάσει, εν ανάγκη, υπέρ του παθόντος, την κατάλληλη κατά την κρίση του ικανοποίηση (*Brumarescu κατά της Ρουμανίας* (δικαία ικανοποίηση) [GC], n° 28342/95, § 20, CEDH 2000-I).

19. Προκειμένου περί της παρούσης υποθέσεως, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, στην απόφασή του επί της ουσίας, έκρινε επί λέξει ότι: «Το Δικαστήριο σημειώνει ότι παρά την ανάκληση της επί του οικοπέδου του προσφεύγοντος επιβληθείσας απαλλοτριώσεως και της αποφάσεως με την οποία τροποποιήθηκε η ρυμοτομία της περιοχής, η ιδιοκτησία του προσφεύγοντος παρέμεινε δεσμευμένη υπέρ της διοικήσεως η οποία αρνήθηκε πάσα χρήση του οικοπέδου δυνάμενη να παρεμποδίσει τη διάθεσή του για την ανοικοδόμηση σχολείου. Εξ άλλου, το επίδικο οικόπεδο μόλις απαλλοτριώθηκε εκ νέου. Βεβαίως, το Δικαστήριο δεν θα ηδύνατο να προδικάσει τη νομιμότητα αυτής της νέας διαδικασίας απαλλοτριώσεως. Εντούτοις, δύναται να παρατηρήσει ότι από το 1993, όταν το Εφετείο Θεσσαλονίκης διαπίστωσε την ανάκληση της απαλλοτριώσεως, έως τις 12 Δεκεμβρίου 2001, ημερομηνία κατά την οποία απεφασίσθη εκ νέου η απαλλοτρίωση του εν λόγω οικοπέδου, το Δημόσιο αποστέρησε από τον προσφεύγοντα την απόλαυση της ιδιοκτησίας του χωρίς καμία νομική βάση στο εσωτερικό δίκαιο. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι το ρυμοτομικό σχέδιο της περιοχής, το οποίο ίσχυε μέχρι τις 2 Μαρτίου 2001, συνιστούσε νομική βάση υπό την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, διότι το ίδιο δεν είχε πλέον λόγο υπάρξεως μετά την από 11 Ιανουαρίου 1999 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας. Το Δικαστήριο εκτιμά, επομένως, ότι η επίμαχη ανάμειξη δεν ήταν νόμιμη» (*Κ κατά της Ελλάδος*, ο.α., §§ 44-45).

20. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να επιδικασθεί στον προσφεύγοντα αποζημίωση για την περίοδο κατά την οποία αποστερήθηκε παρανόμως της απολαύσεως της ιδιοκτησίας του, ήτοι από 1^{ης} Ιουνίου 1993 (ημερομηνία κατά την οποία το Εφετείο Θεσσαλονίκης διαπίστωσε την αυτοδίκαιη ανάκληση της επίμαχης απαλλοτριώσεως – παράγραφος 13 της αποφάσεως επί της ουσίας) έως τις 12 Δεκεμβρίου 2001 (ημερομηνία κατά την οποία διετάχθη εκ νέου η απαλλοτρίωση του εν λόγω οικοπέδου – παράγραφος 23 της αποφάσεως επί της ουσίας). Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο σημειώνει ότι το γεγονός ότι ο προσφεύγων τυγχάνει πλέον κύριος μόνον του 6,25% του επίδικου οικοπέδου από τον Ιούνιο 2001, δεν επιδρά καταλυτικά στη ζημία την οποία υπέστη, διότι η μεταβολή αυτή του δικαιώματός του κυριότητας αφορά μόνον ένα χρονικό διάστημα έξι μηνών, από τον Ιούνιο έως τον Δεκέμβριο 2001. Κατά τα άλλα, το Δικαστήριο δεν θα ηδύνατο να επιδοθεί σε υποθέσεις όσον αφορά το ύψος των εισοδημάτων τα οποία θα εισέπραττε ο προσφεύγων εάν είχε ανοικοδομήσει επί του οικοπέδου του κτίρια προς εκμετάλλευση (βλ. *Μαλαμά κατά της Ελλάδος* (δικαία ικανοποίηση), n^ο 43622/98, § 11, 18 Απριλίου 2002).

21. Όσον αφορά τον προσδιορισμό του ποσού της αποζημιώσεως αυτής, το Δικαστήριο επισημαίνει τη σημαντική διαφορά η οποία υφίσταται ανάμεσα στις μεθόδους υπολογισμού οι οποίες χρησιμοποιήθηκαν για τον σκοπό αυτόν από τους διαδίκους. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, όπως ορίζει το άρθρο 41 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 200 000 ευρώ ως επανόρθωση της υλικής ζημίας την οποία υπέστη.

β) Ηθική βλάβη

22. Ο προσφεύγων ζητά 146 735 ευρώ για ηθική βλάβη.

23. Η Κυβέρνηση θεωρεί υπερβολικό το ποσό το οποίο ζητά ο προσφεύγων.

24. Το Δικαστήριο κρίνει ότι η επίμαχη κατάσταση επέφερε στον προσφεύγοντα αναμφισβήτητη ηθική βλάβη, για την οποία η διαπίστωση παραβιάσεων η οποία περιέχεται στην απόφαση επί της ουσίας, δεν συνιστά αυτή καθαυτή επαρκή δίκαια ικανοποίηση. Αποφαινόμενο κατά δίκαια κρίση, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 10 000 ευρώ για ηθική βλάβη.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

25. Για έξοδα και δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησε ώστε να προβάλει τα δικαιώματά του τόσο ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων όσο και ενώπιον του Δικαστηρίου, ο προσφεύγων ζητά 8 435 ευρώ για δικηγορική αμοιβή και 1 298 ευρώ για έξοδα πραγματογνωμοσύνης.

26. Η Κυβέρνηση θεωρεί υπερβολικά τα ποσά τα οποία ζητά ο προσφεύγων.

27. Συμφώνως προς την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης συμφώνως προς το άρθρο 41, προϋποθέτει ότι έχει αποδειχθεί η πραγματοποίησή τους, η αναγκαιότητά τους και, επιπλέον, ο εύλογος χαρακτήρας των ποσών (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος*, ο.α., § 54). Περαιτέρω, είναι δυνατή η είσπραξη των δικαστικών εξόδων μόνον στο μέτρο που αφορούν τη διαπιστωθείσα παραβίαση (*Beyeler κατά της Ιταλίας* (δίκαια ικανοποίηση) [GC], n° 33202/96, § 27, 28 Μαΐου 2002).

28. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι τα έξοδα τα οποία πραγματοποίησε ο προσφεύγων ενώπιον των εσωτερικών δικαστηρίων, αφορούσαν την ουσία της διαφοράς. Εξ άλλου, το Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν υφίσταται λόγος αμφισβήτησεως της αναγκαιότητας των εξόδων των σχετικών προς τη διαδικασία ενώπιόν του, για τα οποία προσκομίσθηκαν δικαιολογητικά. Λαμβανομένου υπόψη του ευλόγου χαρακτήρα του ποσού των εν λόγω εξόδων και της ιδιαίτερης πολυπλοκότητας του ζητήματος της εφαρμογής του

άρθρου 41, το Δικαστήριο κάνει δεκτό το αίτημα αυτό στο σύνολό του και επιδικάζει στον προσφεύγοντα 9 733 ευρώ για τον λόγο αυτόν, συμπεριλαμβανομένου του φόρου προστιθέμενης αξίας.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

29. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθεί το ποσοστό των τόκων υπερημερίας βάσει του επιτοκίου διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενο κατά 3%.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. Κρίνει ότι

α) πρέπει το εναγόμενο Κράτος να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως, τα ακόλουθα ποσά:

- i. 200 000 ευρώ (διακόσιες χιλιάδες ευρώ) για υλική ζημία,
- ii. 10 000 ευρώ (δέκα χιλιάδες ευρώ) για ηθική βλάβη,
- iii. 9 733 ευρώ (εννέα χιλιάδες επτακόσια τριάντα τρία ευρώ) για έξοδα και δικαστική δαπάνη, συμπεριλαμβανομένου του φόρου προστιθέμενης αξίας,

β) από της εκπνοής της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι της καταβολής, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατά την περίοδο εκείνη επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξημένο κατά 3%.

2. Απορρίπτει το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 13 Νοεμβρίου 2003 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή]

/ Søren NIELSEN /

Αναπληρωτής Γραμματέας

[υπογραφή]

/ Françoise TULKENS /

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ